

Třídenní meziuniverzitní a mezioborovou konferenci lze hodnotit více než kladně, neboť ukázala, že i zdánlivě heterogenní obory jsou schopny sejít se k diskusi o oborově specifických, přesto jednotlivé vědy a specializace přesahujících kontextech tak významného tématu, jakým je krev. Přítomni byli badatelé jak z lékařských, tak i ze společenskovědních oborů, a konference tím potvrdila svůj charakter jako setkání sdružujícího lidi z různých vědeckých oblastí.

Jana Kosová

Lukáš Fasora, Jiří Hanuš, Jiří Malíř, eds., **Brno Vídní, Vídeň Brnu. Zemské metropole a centrum říše v 19. století**. Brno: Matice moravská, 2008, 400 s. ISBN 978-80-86488-50-9

Sborník přináší příspěvky z mezinárodní konference o vztahu zemských center a Vídně v pozdní habsburské monarchii. Setkání se uskutečnilo v Brně ve dnech 22.–23. listopadu 2007. Konferenci uspořádaly místní vědecké instituce, konkrétně Historický ústav Filozofické fakulty Masarykovy univerzity; Výzkumné středisko pro dějiny střední Evropy: prameny, země, kultura (též fungující v rámci FF MU); brněnská pobočka Historického ústavu Akademie věd ČR, Archiv města Brna a Matice moravská; ve sborníku lze nalézt příspěvky autorů z České republiky, Německa, Rakouska a Polska.

Konference byla sice věnována obecně tématu vztahu Vídně a hlavních korunních zemí Předlitavska, nicméně hlavní pozornost je soustředěna na Brno. Sborník je součástí edice *Země a kultura ve střední Evropě* a vyšel jako její devátý svazek. Cílem sborníku bylo zaplnit jakousi mezeru, která vznikla v bádání na příslušné téma hlavně proto, že dosud byla pozornost badatelů zaměřena zejména na vzájemné vazby Vídně a Prahy, respektive Vídně a Budapešti. Editoři poukazují na fakt, že dodnes zůstávaly v literatuře opomíjeny otázky migrace, sociálních vztahů či hospodářství, zatímco například zkoumání vztahů metropolí v oblasti architektury či vazeb mocensko-politických se těšilo poměrně intenzivnímu zájmu vědců. Sborník se snaží podchytit vazby mezi městy v těchto rozmanitých okruzích, tedy jak politiky či ekonomiky, tak i kultury a sociálních vazeb. Brno je zde představeno v komparativním schématu jako jedno z významných regionálních měst podunajské říše.

Sborník představuje zajímavou sondu do vztahů zemských metropolí a Vídně v rakousko-uherském soustátí. Na jednu stranu je jeho pozitivem poměrně široký záběr od kultury přes politiku po ekonomiku, na druhou stranu tato širší zřejmě ovlivnila práci posuzovatelů knihy. Texty mají většinou dobrou úroveň jak z faktografického, tak jazykového hlediska, nicméně neplatí to stoprocentně; rozdíly mezi jednotlivými příspěvky jsou v tomto směru až příliš patrné. Poněkud zaráží skutečnost, že nebyly odstraněny gramatické nedostatky a překlepy v některých příspěvcích, a s tím spojený fakt, že jméno jazykového redaktora jsem hledal marně. Sborník je psán dvojjazyčně (čeština, němčina), přičemž v případě

polských přispěvatelů je příspěvek přeložen do češtiny. Na závěr každé studie nalezneme resumé ve druhém jazyce, nežli je jazyk textu.

Martin Rataj

G. Hogan-Brun, U. Ozolis, M. Ramonine, M. Rannut, **Language politics and practices in the Baltic states**. Tallinn: Tallinn University Press, 2009, 163 s. ISBN 978-9985-58-629-7

Kniha, která vyšla v rámci série *Current Issues Language Planning* (Vol. 8, No. 4), si vytkla poměrně ambiciózní cíl – představit co nejkomplexnější pohled na jazykovou politiku v Pobaltí od meziválečné doby až po současnost, a to z mnoha úhlů pohledu od tvorby jazykové politiky, přes její praktické důsledky až po úvahy o jejím smyslu. Autoři publikace reprezentují všechny tři pobaltské národy (Lotyšsko – Uldis Ozolius, Litva – Meilutė Ramoninė, Estonsko – Mart Rannut). Symbolicky působí země původu hlavní autorky, Gabrielle Hogan-Brun, která je ze Švýcarska. Jak ukazují medailonky na deskách knihy, všichni autoři mají bohaté zkušenosti v oblasti jazykové politiky. Krátká anotace na obalu knihy je napsána v pěti jazycích, které jsou pro region relevantní: estonsky, lotyšsky, litevsky, rusky a anglicky.

Úvodní kapitola předkládá krátké shrnutí historického vývoje v Pobaltí ve spojení s jazykovou politikou a etnickou situací v oblasti; přiloženy jsou i mapy napomáhající v orientaci i těm, kdo nejsou v této oblasti „jako doma“. Přesto není historický úvod jen pouhým shrnutím, které mohou ti, kdo jsou s tématem obeznámeni, bez obav vynechat. Bez přihlednutí k němu lze dalším pasážím knihy jen těžko porozumět.

Navazující kapitoly se zabývají přímo jazykovou politikou s důrazem na její vývoj a důsledky v sovětské éře. Na sovětské téma plynule navazuje analýza jazykové politiky po obnovení nezávislosti. V publikaci je vysvětleno, jak k dnešní situaci došlo a proč jazykové požadavky obnovených pobaltských republik nevznikly samy od sebe a teprve až v 90. letech 20. století; hodnotit současnou jazykovou politiku v Pobaltí bez znalosti minulosti a zároveň bez zohlednění celoevropského kontextu není možné.

Čtenář se postupně dostává k nejdůležitější části knihy, tedy k analýze současné situace zahrnující její podstatné aspekty: od popisu státní politiky, systému vzdělávání, požadavků na občanství, bilingvismu a testování jazykových znalostí se autoři dostávají až k různému přístupu odborných studií k tématu a hodnocení přínosu pobaltských států k řešení jazykové problematiky.

Complexnost je jednou z hlavních předností knihy, přičemž poměrně široký záběr znamená povrchnost. Jsou zde zmíněna i témata a problémy, které nejsou úplně všeobecně známy, a zároveň i „známější témata“ jsou rozebrána do hloubky. Díky tomu se čtenář dozvídá množství informací, které by jinak poměrně složité sháněl z různých zdrojů (např. jednotlivé zákony, které se k problematice vztahují nebo relevantní rezoluce vydané Organizací pro bezpečnost a spolupráci v Evropě).